

SZAKONYI KÁROLY

Kié az Isten?

Valamikor a hatvanas években, amikor még volt lehetősége az Írószövetségnek, hogy bérelt autóbuszokon a vidéki színházi bemutatókra elutazhassunk, Debrecenbe is elmentünk Kamondy László darabjának a premierjére. A *Szerelmes ateisták* című regényéből írt zenés játékot (Vujcics Tihamér komponálta a dalokat). A történet egy házasságkötés körül bonyolódott, a református, illetve a katolikus szülők nem nézték jó szemmel a készülő frigyet, mert micsoda szerencsétlenség egy vegyes házasság! Ósdi felfogás volt ez már, de még élt az emberekben. Most, a reformáció 500. évfordulóján megrendezett ünnepeken tapasztalhatjuk, hogy tökéletes az egyetértés a felekezetek és vezetőik között. Néztem a Duna televízióban a szeptember 30-án Kolozsvárott tartott istentisztelet közvetítését, a köszöntő beszédek a testvériséget és az egységet méltatták, de én a protestáns egyházak püspökeinek szavait hallgatva, különösen az unitáriusét, arra gondoltam, hogy micsoda ellentétek és ellenkezések voltak a vallási türelem törvénybe iktatásáig, amikor is kimondták, hogy a hitéért senkit üldözni nem szabad, mert a hit Isten ajándéka. Luther Mártont pápai átok sújtotta, ami azt jelentette, hogy büntetlenül megölhették, Kálvinnak többször is menekülnie kellett az elfogatások elől, a prédikátorokat gályarabság, kiközösítés várta, Dávid Ferenc, az erdélyi, unitárius egyház megalapítója börtönben szenvedett a hitéért, Szervét Mihály a Szentháromságot tagadó tanaiért meg egyenesen máglyán végezte. De most, hála istennek, béke van. Alighanem békés ez ügyben a katolikus egyház is, bár a nagyszabású ünnepségen jelen levő gyulafehérvári érsek, nyilván a protokoll rendje szerint, nem szólt a gyülekezethez. Az, hogy a megindítóan szép ünnepet nézve és hallgatva miért támadt fel emlékezetemben a történelmi múlt, a mai békétlen világgal magyarázható. Vallásháborúk dúlnak manapság is, Közel-Keleten az iszlám bizonyos rétegei vad indulattal támadnak a térség keresztényeire. A Magyar Nemzeti Múzeumban egy teremnyi kiállításon láthatjuk azokat a dokumentumokat, amelyek részleteket mutatnak be a borzalmakról.

Hosszú évszázadokig békében volt egymással az iszlám országokban a muszlim és a keresztény, de a XX. század második felére tragikussá vált a helyzet. Noha a Korán a jó erkölcsre, a mások védelmére tanít, a Közel-Keleten elhatalmasodott dzsihadista szalafizmus, s az *Iszlám Állam Irakban és Levantében* elnevezésű (ISIS) terrorszervezet

keresztényeket üldöz. De miért? Mi örjítette meg a muszlimok egy részét, miért lettek ádáz ellenségei a közöttük élő koptoknak, katolikusoknak? Gyilkolnak és rombolnak, a vandalizmus kiterjed a keresztény, kultikus helyek elpusztítására is, minthogy elvakultságunkban azokban a pogányság jelképeit látják. Azt hirdetik, hogy a mostani keresztények a keresztések leszármazottai, márpedig azok hódítani jöttek a Szentföldre, népet irtani és területet foglalni, a muszlimokat elüldözni. Ocsmány szövegekkel firkálják tele a falakat, ők magukat Allahnak, azaz az Isten fiainak nevezik, míg a keresztényeket a disznóktól meg a majmoktól származóknak, akiket ki kell irtani, már csak azért is, mert a bűnös, nyugati civilizációnak a kollaboránsai. Noha ledöntik a keresztet, meggyalázzák a szentek képeit, Jézust muszlimnak tartják, aki majd eljön és segít nekik a szentségek pusztításában. De nem elég nekik az iráni és a szíriai keresztények irtása, otthonaik és templomaik felgyújtása, ezeréves kultúrájuk megsemmisítése, az ISIS terroristái abban hisznek, hogy csak a világ kereszténységének elveszejtése vezet az üdvösségükhöz. Örült eszme! A szent Julianus kolostorát is felrobbantották, azt, amelyik a XV. századtól még menedék volt, hiszen a falába vésvé ez állt: „Ez egy szent hely, itt mindenki védelmet élvez.” Mert létezett ilyen idő. Szent Julián volt az, aki maga mellé vette ágyába a hidegleléstől reszkető leprást. Milyen messze van ettől a gesztus-

tól a mai kor embere. Aki inkább elfordul a bajtól, semmint segítsen. Eljön az idő, hirdeti az ISIS, amikor Róma és az iszlám megütközik egy végső küzdelemben. Megtorolják, azt mondják, az iszlám kigúnyolását, amire persze van példa Európában (a párizsi satirikus lap karikatúrái, amiért egy egész szerkesztőséget megszároltak le), s a Korán-égetést, amely ugyancsak megtörtént. Európa népei idegenkednek a muszlimoktól, mert igazán nem ismerik a vallásukat, a szokásaikat és a viselkedésüket, minderről sematikus elképzeléseik vannak, sőt, félelmek, pedig nem szabad összetéveszteni őket a terroristákkal. A terroristák a vallási fanatikusok soraiból kerülnek ki (mint mindig), az elvakultak, a sértettek, a magukat felsőbbrendűnek tartott, valójában kisebbségben szenvedők közül. Ők szent harcnak tartják a keresztényüldözést, a *pogányság* kiirtását, hogy az igaz hit győzedelmeskedhessen. Az európai, de már tengerentúli (kanadai) terrorcselekmények is ennek a következményei. A kereszténységgel úgymond a nyugati civilizáció elhatalmasodását akarják megfékezni és megsemmisíteni, a rontó hatást, az *istenelenséget*.

A keresztények, a koptok menekülnek, mentik az életüket, mint Jézus halála után Rómában az őskeresztények, rejtkehelyeket keresnek, szétszóródnak a vakvilágban. Táborokban találnak menedéket azok, akik nem indulnak hosszú útra a vándorló tömegekkel. Ha szerencsésen felszabadul egy-egy vidék, visszamerészkednek volt lakhelyükre, ahol persze romokat és pusztulást találnak, de nekiállnak felépíteni az otthonot, kitakarítani a szennytől a templomot, felhúzni újra a falakat...

De sokan nem mennek vissza többé. Örökre elüldözi őket az ISIS terrorja. Fogy a keresztény a Közel Keleten, a szomorú jóslások szerint ha így megy tovább, hat-hét év múlva nem marad keresztény Irakban és Szíriában. Sokan Németországba mennek vagy Ausztráliába, Angliába... Ahol nem rajzolnak lakásuk ajtajára N betűt, amely a Názáretire utal meg arra, hogy az ott lakót meg kell ölni. De ez nem az iszlám hite. Ez a fanatikusok tébolya. Mohamed a legkésőbbi prófétája Istennek, előtte ott van Jézus és még régebben Mózes. Az egy élő Istent hirdették, és sem a kötölkömba vésett Tízparancsolat, sem az Újszövetség, sem a Korán nem tanít másra, mint tisztességre és felebaráti szeretetre.

De nincs békesség. Káin feltékenyen nézi Ábel tüzeinek a füstjét. Kit szeret az Isten? Kié az Isten? ♦♦